

ת"פ 14818/04/17 - מדינת ישראל נגד ר מ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 14818-04-17 מדינת ישראל נ' מ
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד הדר פרשר ועו"ד תמיר אלטיט
המאשימה
נגד
ר מ
ע"י ב"כ עו"ד ליאור ששון ועו"ד רפאל ציק
הנאשם

הכרעת דין

בית המשפט מודיע על זיכוי הנאשם מכל המיוחס לו.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, הנאשם ומ' ל' (להלן: "המתלוננת") גרושים ולהם בת משותפת, אשר בנוגע להסדרי הראיה לגביה פרץ סכסוך בין השניים.

ביום 31.01.17, נועדו המתלוננת והנאשם, יחד עם אמו של הנאשם ואמה של המתלוננת, במסעדת "לחם יין" ביהוד (להלן: "המסעדה"), על מנת לדון בהסדרי הראיה של בתם המשותפת. במהלך הפגישה, ביקשה המתלוננת מהנאשם שיאמר לאשתו הנוכחית שתפסיק לשלוח לה הודעות ולקלל אותה. בתגובה לכך, איים הנאשם על המתלוננת במילים הבאות: "אל תעזי לדבר עליה, אני אשחט אותך ואת המשפחה שלך אחד אחד", תוך שהוא מסמן עם ידו על צווארו תנועה של שיסוף צוואר, בכוונה להפחידה או להקניטה.

בתגובה, שפכה המתלוננת על הנאשם כוס קפה, ואילו הנאשם הפך את שולחן המסעדה וזרק כוסות וצלחות לעבר המתלוננת.

בהמשך לנסיבות אלה, יצאה המתלוננת מהמסעדה. כששבה לקחת את תיקה, פנה אליה הנאשם ואיים באומרו "אני ארצח אותך, אני אעשה ממך חתיכות", זאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

2. הנאשם כפר במיוחס לו. לטענתו, אכן נפגש עם המתלוננת, אשר החלה לגדף ולקלל את בת זוגו, והנאשם השיב לה בקללות. הנאשם הכחיש כי איים על המתלוננת, וכן שביצע תנועת שיסוף המיוחסת לו.

לפיכך, נשמעו ראיות.

במהלך פרשת התביעה, העידו המתלוננת, אמה גב' מ ל (להלן: "אמה של המתלוננת"), השוטרים יהושע יברוב (להלן: "השוטר יברוב"), ארקדיפדוטוב (להלן: "השוטר פדוטוב"), גב'אורדוד אשר שירתה כשוטרת בעת המקרה (להלן: "השוטרת דוד"). בנוסף הוגשו הודעות ומסמכים.

במהלך פרשת ההגנה, העידו הנאשם ואמו, גב' מ מ (להלן: "אמו של הנאשם").

טיעוני הצדדים

3. המאשימה טענה, כי המתלוננת העידה באופן קוהרנטי וברור, ללא כל הגזמות, על אף המשקעים בין הצדדים. חיזוק לדבריה, ביקשה המאשימה למצוא בדו"ח הפעולה בו צוין כי הייתה נסערת ובוכה. בנוסף, גרסת המתלוננת עולה הן מדו"ח הפעולה והן מעדותה במשטרה, אשר נותרו ללא שינוי. לגבי עדות אמה של המתלוננת, טענה המאשימה כי מדובר בעדות בה אי דיוקים מסוימים, אך יש לייחס זאת למצבה הנפשי של האם במהלך האירוע, כפי שתואר על ידי העדים השונים. בנוסף, טענה המאשימה כי לעומת ראיות אלה, עדותו של הנאשם היא היתממות שנועדה למזער את מעשיו בעת האירוע. הנאשם אף לא הכחיש, בעת עימות שנערך יומיים לאחר המקרה, את האיומים שיוחסו לו וטען שיתכן שאמר את הדברים. המאשימה טענה כי עדותה של אמו של הנאשם היא עדות מגמתית, תוך שהעידה על שמיעה סלקטיבית של הפרטים המטיבים עם בנה בלבד.

לגבי אכיפה בררנית, טענה המאשימה כי ביצעה איזון בין הודאת המתלוננת כי תקפה את הנאשם בשפיכת הקפה, לבין כך שלא יוחסה לנאשם תקיפת המתלוננת על אף שטענה שזרק עליה מספר פריטים. בענין מצלמות האבטחה, הפנתה המאשימה למזכר ממנו עולה בדיקת הנושא על ידי איש טכני, וכן כי היה על הנאשם לזמן את בעל המסעדה לשם הוכחת קיומן של מצלמות במקום.

4. ב"כ הנאשם טען, כי לא ניתן להתעלם מהרקע לכתב האישום ולתלונה, הוא סכסוך הגירושין המכוער בין הנאשם לבין המתלוננת. לטענתו, עולות סתירות רבות בין עדות המתלוננת, עדות אמה וראיות נוספות בתיק, דוגמת המועד בו נודע למתלוננת כי הנאשם נישא, מועד מסירת עדותה של האם, ועוד. עוד הפנה, לכך שאמה של המתלוננת העידה לגבי תנועת האיום רק לאחר שזיכרונה רוען בפעם השלישית.

לגבי הנאשם, טען כי לא הודה בעימות בין השניים אלא התנצל אם הדברים נאמרו.

ב"כ הנאשם ביקש לעמוד על מחדלי החקירה שנעשו בתיק זה - העובדה שאף אחד מיושבי המסעדה, וכן בעל המסעדה, לא נחקרו ביחס לאירוע, חרף בקשת אמו של הנאשם לחקור עדים שאינם קשורים במקרה. עוד

התייחס לעובדה כי מצלמות המסעדה לא נאספו על ידי המשטרה, עובדה שפגעה משמעותית בהגנת הנאשם.

לבסוף, טען לאכיפה בררנית. לטענתו, לאחר שהמתלוננת הודתה כי שפכה את כוס הקפה על הנאשם, היה בכך כדי לגבש יסוד לכתב אישום כנגד המתלוננת, על תקיפתו של הנאשם, אולם המשטרה החליטה על סגירתו של תיק זה.

דין והכרעה

5. ראיות המאשימה נשענות על עדויות המתלוננת ואמה, עדויות אשר לטענת המאשימה מוצאות חיזוק בעדויות השוטרים, ובגרסת הנאשם במהלך העימות שנערך בתחנת המשטרה. עיון מעמיק בעדויות אלה, לגבי אופן התרחשות האירוע, מעמיד בספק את הדברים המיוחסים לנאשם. כפי שיפורט בהמשך, מתעוררים אי דיוקים עד כדי סתירות בגרסאות המתלוננת ואמה, זאת על רקע מערכת היחסים הטעונה בין הצדדים וכן הצורך בבחינה זהירה, כמתחייב מהקשר המשפחתי בין המתלוננת לאמה. בנוסף לכך, קיימים במקרה זה מחדלי חקירה, בעלי משקל משמעותי כשלעצמם.

עדויות המתלוננת ואמה

6. המתלוננת העידה, כי בתחילת המפגש פנתה אל הנאשם, ביקשה ממנו שבת זוגו תחדול משליחת הודעות נאצה וקללות אליה, ובתגובה אמר לה הנאשם כי במידה וישמע שהיא מדברת שוב על אשתו - ידאג לשחוט אותה ואת בני משפחתה, בעודו מסמן לה בתנועה על צווארו (עמ' 13 ש- 23-24 לפרוט'). המתלוננת אישרה בבית המשפט שביקשה מהנאשם דברים אלה לגבי חברתו **"בשם מ'...."** (עמ' 22 ש- 29 לפרוט'), ובאופן מפורש ציינה ש"**אני אמרתי שאני לא רוצה שמ' בת הזוג שלך תשלח לי הודעות...**" (עמ' 23 ש- 8 לפרוט').

הנאשם ואמו, העידו כי לא היה מדובר בפניה תמימה ומנומסת, כפי שעלה מעדות המתלוננת: הנאשם העיד, כי לאחר שאמו אמרה במפגש שהוא התחתן שבוע לפני האירוע, המתלוננת אכן פנתה אליו ואמרה לו שיאמר לאשתו להפסיק לשלוח אליה הודעות ולקלל אותה. בשלב זה, העיד כי המתלוננת פתחה בקללות כנגד אשתו, כגון **"תניד לזונה שלך, לשרמוטה שלך"**, **"שתמות בלידה ותפיל את הילד"** (עמ' 44 ש- 1-2 לפרוט'). לאחר שהמתלוננת לא הפסיקה לקלל, על אף בקשות הנאשם, החל הנאשם, לדבריו, לקלל אותה בחזרה. אמו של הנאשם העידה אף היא כי המתלוננת קיללה לפתע את אשתו של הנאשם (עמ' 54 ש- 9-10 לפרוט'), והנאשם הגיב בקללות כלפיה.

אמה של המתלוננת, ביקשה בעדותה להפריך כל התנהגות או פניה בעייתית מצד המתלוננת אל הנאשם, אך דומה כי הרחיקה לכת בדבריה. על מנת להדגיש כי לא היה כל מקום לאמירות בעייתיות מצד הנאשם, תיארה את פניית המתלוננת אליו כך:

"יש לי בקשה תבקש מבת הזוג שלך, היא אפילו לא ציינה שם, שלא תשלח לי אס-אם-אסים עם קללות כי אני לא חברה שלה"
(עמ' 31 ש- 11-13 לפרוט', ההדגשה אינה במקור).

דברים אלה עומדים בסתירה לעדות המתלוננת, אשר אישרה, כאמור לעיל, שפנתה אל הנאשם וציינה את שמה של אשתו. הדברים עומדים בסתירה אף לעדות אותה עדה, אמה של המתלוננת, אשר בתחילת עדותה העידה

"...שהנאשם שמע שהבת שלי אמרה את השם שלה, במקרה יש להן את אותו השם,

הוא פשוט נכנס לאטרף"

(עמ' 27 ש- 14-15 לפרוט', ההדגשה אינה במקור).

קושי נוסף, מתעורר לאור הדגשת אמה של המתלוננת בעדותה, כי המתלוננת סולדת מקללות: **"הבת שלי לא אוהבת את הדברים האלה"** (עמ' 27 ש- 13 לפרוט'); **"הבת שלי לא אוהבת קללות..."** (עמ' 30 ש- 6-7 לפרוט'). הצורך של אמה של המתלוננת לציין דברים אלה, מצטרף לאופן הרגוע, הבלתי מתלהם והלא מתגרה, בו תיארה את הפניה אל הנאשם אף ללא ציון שמה של אשתו. נתונים אלה מעוררים סימני שאלה בדבר האופן בו אכן פנתה המתלוננת אל הנאשם, המתחדדים נוכח עדותה של המתלוננת בעצמה לגבי אופי התייחסותה אל אשת הנאשם בדרך כלל, זאת על אף תיאורה על ידי אמה כ"לא אוהבת קללות": המתלוננת אישרה בעדותה, שבעבר פנתה אל אשתו של הנאשם ואל הנאשם כך - **"קיללתי יכול להיות שקיללתי..."** (עמ' 17 ש- 12 לפרוט'); לא שללה אף איומים על הנאשם או הקרובים לו - **"אולי ברגע של עצבים אתה אומר, לא זוכרת..."** (עמ' 17 ש- 15 לפרוט'); אישרה קללות בעבר על אשתו של הנאשם - **"קיללתי אני חושבת שיכול להיות שכן, אחרי הודעות ודברים כאלה"** (עמ' 18 ש- 26 לפרוט'); המתלוננת העבירה למשטרה צילומי הודעות מסרונים בינה לבין הנאשם (ת/3), אך נמנעה מלהציג הודעה ששלחה במסגרת אותה התכתבות בה ציינה: **"בואו שאוכל לגלגל את את הזונה מהמדרגות כמו שהבטחתי לה"** (נ/1); המתלוננת אישרה שנהגה לכנות את אשתו של הנאשם **"זונה"** (עמ' 21 ש- 2-3 לפרוט'). בנוסף, המתלוננת העידה, כי אמו של הנאשם פנתה אליה בתחנת המשטרה ושאלה מדוע אמרה לנאשם **"שרמוטה"** (עמ' 19 ש- 10 לפרוט'), זאת בלא שנשאלה על כך, עובדה המחזקת את גרסת ההגנה כי המתלוננת אכן פנתה אל הנאשם בקללות במהלך האירוע.

צרוף הדברים, מצביע על מגמתיות עדותה של אמה של המתלוננת, אשר אינה עולה בקנה אחד עם עדות המתלוננת והראיות, ונועדה להמעיט בחלקה של המתלוננת. נתונים אלה מעוררים תהיות לגבי אופן התנהלות המתלוננת בתחילת האירוע, וכן ספקות לגבי מהימנות עדותה ועדות אמה. בנוסף, סגנון הדיבור של המתלוננת כלפי אשת הנאשם, כפי שעלה בחקירתה הנגדית, תומך בגרסת עדי ההגנה לגבי אופן התרחשות האירוע.

7. תהיות משמעותיות יותר, עולות לאור עדויות המתלוננת ואמה ביחס לדברים שאמר הנאשם.

המתלוננת, כפי שפורט לעיל, העידה לגבי איומים מפורשים שהפנה הנאשם כלפיה, והדגישה:

"הוא לא קילל, הוא אמר 'אני אשחט אותך ואת המשפחה שלך אחד אחד' ועשה

את התנועה הזו (מעבירה את ידה על צווארה)"

(עמ' 26 ש- 14-15 לפרוט').

אמה של המתלוננת, התקשה לתאר בעדותה התרחשות זו, אשר היוותה למעשה את ליבת האירוע. תחילה, תיארה כי הנאשם **"נכנס לאטרף"**, זרק כסאות, שולחנות, השתולל, ו**"אמר לבת שלי שהוא ירצח אותה"** (עמ' 27 ש- 14-15 לפרוט').

27 ש- 17 לפרוט'). לאחר שהמאשימה רעננה את זיכרונה של העדה מתוך עדותה במשטרה, ציינה כי הנאשם אמר שישחט את בתה ואת משפחתה (עמ' 27 ש- 20). אף בשלב זה, לאחר ריענון זיכרונה, לא ציינה אמה של המתלוננת דבר לגבי התנועה שביצע הנאשם על צווארו. המאשימה לא הסתפקה בכך, וביקשה להבהיר סוגיה זו, אך תשובת העדה הייתה ברורה:

"ש. סיפרת שהנאשם איים על מ', כשהוא איים עליה זה היה רק

מילולי?

ת. כן כן מילולי"

(עמ' 27 ש- 30-31 לפרוט').

רק בהמשך, לאחר ריענון נוסף של זיכרון אמה של המתלוננת מתוך עדותה במשטרה, העידה כי הנאשם ביצע תנועת איום של העברת אצבע על צווארו (עמ' 28 ש- 1 לפרוט').

לא התקבל כל הסבר מניח את הדעת, לכך שאמה של המתלוננת כה התקשתה לזכור את סוג האיומים בהם נקט הנאשם כלפי המתלוננת ואף את העובדה שהאיומים כללו תנועות ידיים. זאת ועוד: אף לאחר מספר ניסיונות שכללו ריענון זיכרון ושאלות הבהרה, אכן העידה אמה של המתלוננת על אותה תנועה שביצע הנאשם על צווארו, ואולם טענה שהנאשם **"עשה כל הזמן תנועות כאלה (מעבירה אצבע על צווארה)..."** (עמ' 28 ש- 1 לפרוט', ההדגשה אינה במקור). תיאור זה אינו עולה בקנה אחד עם עדותה של המתלוננת, אשר תיארה אירוע מתמשך במהלכו איים הנאשם עליה, השתולל, זרק חפצים שונים, ובהמשך, לאחר שהמתלוננת יצאה ושבחה אל המקום - חזר על איומים מילוליים. לאורך כל תיאור מפורט זה, העידה המתלוננת על תנועת איומים של העברת ידו של הנאשם על צווארו פעם אחת בלבד, בתחילת האירוע, ולא דבר מעבר לכך (עמ' 13-14 לפרוט'), בוודאי שלא העידה לגבי חזרה על תנועות אלה "כל הזמן".

התפתחות זו בעדות אמה של המתלוננת, מהווה אף היא חלק בלתי נפרד ממגמתיות עדותה, תוך ציון עובדות אשר יחמירו את התנהגותו של הנאשם, גם אם עובדות אלה אינן תואמות את גרסת המתלוננת בעצמה. כמו כן, קשה לקבל את אופן התיאור המתפתח בעדות אמה של המתלוננת לגבי האמירות מצד הנאשם וכן איומיו הפיזיים. ניתן היה בהחלט לצפות, בוודאי לגבי אירוע כה נקודתי וקצר, כי העדה תעיד דברים דומים לאלה שעלו בעדות המתלוננת. התייחסות אמה של המתלוננת לדברים שנאמרו על ידי הנאשם, כ"**לא יודעת למה זה היה צריך להגיע למצב כזה של קללות**" (עמ' 27 ש- 21 לפרוט'), מעלה ספקות בדבר האיומים המיוחסים לנאשם, זאת על רקע עדותו ועדות אמו, לגבי קללות שהפנה כלפי המתלוננת, וכן עדות המתלוננת כי הנאשם **"לא קילל"** (עמ' 26 ש- 14 לפרוט').

8. אי דיוקים ראייתיים משמעותיים נוספים, המעידים אף הם על מגמתיות עדות אמה של המתלוננת, עולים לאור תיאורה את המשך המקרה: לדבריה, מיד לאחר שאיים על המתלוננת, העיף הנאשם שולחנות, כיסאות ו"**פשוט הפך את כל המסעדה**" (עמ' 27 ש- 27-28 לפרוט'). כפי שהעידה, **"קודם הוא הפך את כל השולחן ואז היא שפכה עליו את הקפה"** (עמ' 31 ש- 20-21 לפרוט'). אמה של המתלוננת, אף לא קיבלה את טענתו של ב"כ הנאשם כי בתה העידה שהיא זו ששפכה תחילה קפה על הנאשם, והסבירה כי הנאשם הפך תחילה את השולחן, אך בידה של בתה הייתה כוס קפה נוספת אותה שפכה עליו לאחר מכן (עמ' 32 ש- 5-15 לפרוט'). דברים אלה, אשר נועדו להמעיט מהמעשה שביצעה

המתלוננת, שפרכת כוס קפה על הנאשם, מצטרפים להתרשמות הבלתי נמנעת מעדות מגמתית של אמה של המתלוננת, העומדת לא פעם בסתירה לעדותה של המתלוננת בעצמה. המתלוננת העידה, לגבי חלק זה של המקרה, כי תחילה היא שפכה כוס קפה על הנאשם, ורק בהמשך הנאשם הפך את השולחן והחל לזרוק חפצים שונים (עמ' 23 ש- 27-28, עמ' 24 ש- 9-14 לפרוט'). תיאור זה מתיישב עם גרסת הנאשם ואמו, לפיה לאחר שהנאשם השיב בקללות למתלוננת, זו שפכה עליו כוס קפה והנאשם התרומם בבהלה באופן שהביא לנפילת כיסא והפיכת הדברים שהונחו על השולחן.

9. סתירות נוספות ביחס לעדות אמה של המתלוננת, מתעוררות בשאלת מועד מסירת עדותה. בהתאם לחומר החקירה, המתלוננת מסרה את תלונתה מיד לאחר האירוע, ואילו אמה של המתלוננת מסרה את עדותה יומיים לאחר מכן ביום 02.02.2017. אין ספק כי פרק זמן משמעותי זה בין מסירת עדויות אלה, עלול היה להביא לחשש לתיאום גרסאות בין עדויות השתיים (ראו למשל את אישורה כי שוחחה עם בתה על האירוע ועל מה שהתרחש בו - עמ' 33 ש- 6 לפרוט'), אך אמה של המתלוננת בעדותה בבית המשפט עמדה על כך שמסרה את עדותה מיד לאחר המקרה ואף בטרם בתה המתלוננת הגיעה למשטרה (עמ' 28 ש- 21-24 לפרוט'). על מנת להבהיר כיצד הגיעה לפני המתלוננת אל המשטרה, העידה שהיא בעצמה נסעה עם רכבה לתחנת משטרת מסובים, ואילו המתלוננת הגיעה עם המשטרה (עמ' 28 ש- 28-31 לפרוט'). דברים אלה עומדים בסתירה לעדות המתלוננת, אשר העידה כי הגיעה אל תחנת המשטרה באמצעות רכבה, ואילו אמה **"הלכה הביתה כי היה בייביסיטר עם הילדה"** (עמ' 20 ש- 30-32 לפרוט'). בנוסף, אמה של המתלוננת עמדה על גרסתה אף לאחר שב"כ הנאשם הציג בפניה את הודעתה, אשר נמסרה יומיים לאחר האירוע, והתאריך המופיע בה.

דברים אלה מוסיפים להתרשמות הבלתי נמנעת ממגמתיות עדות אמה של המתלוננת, והקושי המשמעותי לתת אמון בגרסתה באופן הפוגע אף במהימנות גרסת המתלוננת.

10. המתלוננת המשיכה בתיאור האירוע, לאחר אותם איומים שהפנה כלפיה הנאשם, בכך ששפכה את כוס הקפה על הנאשם, אשר קם וזרק עליה את השולחן סביבו ישבו, כך גם את הכיסא ואת הצידוד שנמצא על השולחן. אדם שנכח במקום הוציא אותה החוצה, ולדבריה גם בזמן זה שב הנאשם על הדברים באומרו: **"אני ארצח אותך אני אעשה אותך חתיכות חתיכות"** (עמ' 13 ש- 33 לפרוט'). בהמשך עדותה, הוסיפה המתלוננת ואמרה שהנאשם זרק עליה ספל, תחתית ועוד, משולחנות שהיו במקום, והדברים פגעו בידה בעת שהתגוננה (עמ' 24 ש- 23-25 לפרוט'). תיאור זה של המשך האירוע, לא מצא את מקומו בעדות אמה של המתלוננת: עדה זו לא תיארה את אותם איומים נטענים בעת הוצאת המתלוננת מהמסעדה, לרבות המילים המפורשות המיוחסות לנאשם ביחס לאופן רצח המתלוננת **"חתיכות חתיכות"**, וכן לא תיארה דבר לגבי השלכת חפצים על המתלוננת ופגיעה של דבר מה בידה.

באופן דומה, תיאור המשך האירוע על ידי המתלוננת, אף הוא לא מצא את מקומו בעדות אמה. המתלוננת תיארה כי לאחר כרבע שעה שבה אל המסעדה על מנת לאסוף את חפציה, ובזמן זה ראתה את אמה כשהיא מחבקת את הנאשם. לדבריה, בשלב זה הנאשם שב על איומיו **"אני ארצח אותך, אני אשחט אותך חתיכות חתיכות"** (עמ' 14 ש- 6-7 לפרוט'). אמה של המתלוננת אישרה בעדותה, כי תפסה את הנאשם וחיבקה אותו, ומכאן בוודאי יש להעריך כי שמעה את האיומים בהם נקט, כך לטענת

המתלוננת, בשלב זה. יחד עם זאת, במהלך עדותה לא תיארה אמה של המתלוננת כל איומים כלפיה בשלב זה של האירוע.

נתון זה מוסיף לספקות המתעוררים ביחס לאופי האירוע שהתרחש.

הרקע לאירוע

11. יש להתחשב, בעת בחינת העדויות השונות, ברקע למקרה, המטענים בין המתלוננת לבין הנאשם, מערכת היחסים הבעייתית ביניהם וכן מצבם המשפטי עובר לכך. כפי שעלה בעדותה, המתלוננת חשפה מערכת יחסים שקיים הנאשם עם אחרת בעת שהיו נשואים במשך 4 חודשים, ובעת שהמתלוננת הייתה בהיריון. בנסיבות אלה, הפסיקו השניים לחיות בצוותא, אך במשך פרק זמן של למעלה משנה סירב הנאשם לתת למתלוננת גט, כל זאת בטרם האירוע (עמ' 13 ש- 12-13 לפרוט'). בין השניים התנהל הליך משפטי בבית המשפט לענייני משפחה (עמ' 16 ש- 11 לפרוט'), הנאשם סירב להכיר בבתם המשותפת ולא שילם למתלוננת דבר (עמ' 17 ש- 7-8 לפרוט'). המתלוננת תיארה בעדותה, את מערכת היחסים עם הנאשם במהלך פרק זמן זה, כך:

"שנה וחצי כל היום מקללים אותי ודורכים עליי ומשפילים אותי (מרימה את קולה)"
(עמ' 18 ש- 27-28 לפרוט').

רקע זה, הוא בעל משקל וחשיבות בעת בחינת העדויות השונות, ויכול לספק מענה מסוים למוטיבציה כזו או אחרת של הצדדים בעדויותיהם, זאת בוודאי על רקע הסתירות שפורטו לעיל והתמיהות שעלו לגבי עדויות המתלוננת ואמה.

עדויות בני משפחה

12. המקרה הנדון הציג ארבעה מעורבים באירוע, ארבעה עדי ראיה, בני משפחה מכל צד יריב. עיון בעדויות מעלה, כי לא ניתן לנתק בין העדים לבין העובדה כי מדובר באם ובנה, אם ובתה, קשר משפחתי שיש בו להשפיע על נקודת מבטן של עדות הראיה, האימהות, תוך רצון, אנושי, להגן על ילדיהן.

כך, נקבע במקרים שונים, כי כשבאים בני משפחה אחת להעיד, בלשון אחת, כנגד יריב בדין של אחד מהם, על בית המשפט להזהיר עצמו הזהר היטב שמא עדותם נובעת מקשר שקשרו ביניהם כדי לעזור האחד לשני. כשבלבו של בית המשפט ספק קל שבקלים לגבי חשש כאמור, עליו לראות בעדויות אלה עדות אחת בלבד (ע"פ 10357/06 טאהר אבו דיב נ' מדינת ישראל, פסקה 22 והאסמכתאות שם (6.8.2007)). ראו עוד את התייחסות כב' הנשיא שמגר במסגרת ע"פ 611/80 מיהראן מטוסיאן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(4), 85, 113).

הדבר מחייב בחינה מעמיקה ומדוקדקת של העדויות השונות במקרה זה, תוך מתן משקל לקרבה המשפחתית שבין העדים.

מחדלי חקירה

13. צירוף הקשיים שעלו בעת בחינת עדויות המתלוננת ואמה, יחד עם העובדה שמדובר בעדויות בני משפחה, לצד הרקע הבעייתי וכן גרסת עדי ההגנה, מבהירים, מחדדים ומדגישים את הצורך הראייתי הקיים במקרה זה בראיות אובייקטיביות, ככל שניתן.

בחינת העדויות באירוע הנדון, מעלה כי מדובר באחד המקרים בהם בהחלט ניתן היה וצריך היה לחקור לעומק, לאתר עדי ראייה ולגבות מהם עדויות. העדים השונים העידו על עדי ראייה פוטנציאליים רבים ביותר, אך היחידה החוקרת לא עשתה דבר ואף לא ניסתה לבצע פעולת חקירה הקשורה לאיתור עדים. הדבר צורם במיוחד, נוכח עדותה של אמו של הנאשם, כי התייצבה בתחנת המשטרה חמישה ימים לאחר האירוע, מבלי שבוצעה אליה פנייה כלשהי על ידי המשטרה, זאת על אף התיאור הברור העולה מעדות המתלוננת ואמה, כי אמו של הנאשם ישבה איתם סביב אותו שולחן החל מתחילת האירוע. עדה זו ציינה כי שאלה בעת מתן הודעתה במשטרה, את השוטר החוקר, מדוע המשטרה לא זימנה עדים שהיו במקום והתשובה שקיבלה היא: "**תשאיר את העבודה למשטרה**" (עמ' 55 ש-8 לפרוט').

כאמור, לא הוצגה כל ראייה לגבי ניסיון כלשהו לאיתור או לזימון עד למסירת עדות לגבי האירוע. למען בהירות הדברים והדגשתם, על אף שמדובר במובן מאליו, אפנה למקצת העדויות בדבר עדים פוטנציאליים, כפי שעלה מהעדויות בבית המשפט:

בדוח הפעולה (ת/7), מצוי מספר טלפון של המודיע על האירוע, אך לא נעשתה כל פעולה לאיתורו; מדוח הפעולה של השוטרת דוד, עולה כי הגיעה אל המסעדה אך שוחחה במקום עם המתלוננת בלבד. בעת עדותה בבית המשפט, לא ידעה להשיב האם פנתה לאנשים במקום (עמ' 41 ש-31 לפרוט'); מעדות המתלוננת עלה, כי במקום בו ישבו במסעדה היו כעשרה אנשים וכן כי אדם מבוגר גונן עליה והוציא אותה אל מחוץ למסעדה (עמ' 13 ש-32 ועמ' 22 ש-3 לפרוט'). בנוסף, העידה כי חלק אחר של המסעדה "**היה מלא**" (עמ' 21 ש-32 לפרוט'). עוד העידה המתלוננת, על מלצר אשר נתן להם שירות (עמ' 22 ש-7 לפרוט'), וכן לגבי "**הרבה אנשים**" אשר תפסו את הנאשם על מנת שלא יפגע בה (עמ' 24 ש-21-22 לפרוט'). אמה של המתלוננת, התייחסה באופן מפורש לבעל המסעדה אשר הזמין את המשטרה (עמ' 27 ש-25 לפרוט'), לאדם המבוגר אשר ליווה את המתלוננת ושמר עליה (עמ' 32 ש-16-18, וש-22-23 לפרוט'), וכן לכך שהיו במסעדה אנשים אשר היו כה קרובים אליהם עד ששמעו את אותו משפט שנאמר לנאשם על ידי המתלוננת לגבי אשתו, המשפט אשר פתח את האירוע (עמ' 32 ש-30-32 לפרוט'). כל זאת, אף ללא התייחסות לעדויות ההגנה ובהן בקשתה המפורשת והמתועדת מהמשטרה, של אמו של הנאשם, לגבות עדויות מעדים במקום.

בהתאם למפורט לעיל, ניתן היה לבצע פעולות חקירה רבות ביחס לעדי ראייה רבים למקרה, ואולם - דבר לא נעשה. לא התקבל כל הסבר שהוא, לגבי אותו מחדל חקירתי משמעותי. ב"כ הנאשם ביקש לקבל הסברים, אך השוטרים שהעידו בבית המשפט העבירו את הצורך במתן מענה מאחד לשני. כך, השוטר יברוב העיד שההחלטות בנוגע לביצוע פעולות חקירה בתיק זה התקבלו על ידי ארקדי (עמ' 8 ש-20-24 לפרוט'). לעומתו, ארקדי, השוטר פדוטוב, טען כי האחראי על החקירה היא קצינת האלימות במשפחה מירב עזרא, לגביה הצהירה המאשימה כי אין כל מסמך מהותי בתיק שנערך על ידה (עמ' 36 ש-19-25 לפרוט'). השוטר פדוטוב לא הצליח לספק הסבר, כיצד על אף עדותו כי לא היה אחראי על החקירה, הנחה לבדוק מצלמות אבטחה במקום האירוע, אך נמנע מכל הנחייה לאיתור עדי ראייה

ולגביית עדות מהם. השוטר יברוב, לאחר שעיין בכל תיק החקירה, ענה לשאלה מדוע לא נגבו עדויות מעדים שנכחו באירוע: **"לא זוכר כרגע לענות על שאלתך"** (עמ' 12 ש- 24 לפרוט'). לצד שני שוטרים אלה, רב תשובותיה של השוטרת דוד היו שאינה זוכרת, כך גם לגבי השאלה מדוע לא פנתה בזירה לעדי ראיה, דוגמת בעל המסעדה.

באופן זה, מחדל חקירה משמעותי ביותר, במיוחד בהתחשב באופי הראיות שעמדו בפני היחידה החוקרת, נותר ללא כל מענה או הסבר מצד המשטרה.

14. השוטר פדוטוב הפנה בקשה אל אנשי המקצוע בתחנת משטרת מסובים, לבדוק מצלמות אבטחה במקום (ת/6). פעולת החקירה שבוצעה בהמשך לבקשה זו, תועדה בדרך של מזכר אותו ערך השוטר יברוב, ולפיו **"בפנייה למ.ט יוסי קולוג מסר כי ביקר במסעדת לחם יין אין מצלמות רציפות על מקום האירוע"** (ת/1). מדובר במשפט הניתן למספר פירושים, אך קשה היה לקבל את משמעותו, שכן עורך פעולת החקירה, השוטר יוסי קולוג, לא כתב דבר ולא שימש כעד תביעה. בנוסף, היחידה החוקרת לא תפסה את תיעוד המצלמות במקום. כל שיכול היה השוטר יברוב להעיד, הוא ש **"כנראה האירוע לא מופיע"** (עמ' 11 ש- 23-24 לפרוט'), ההדגשה אינה במקור). השוטר יברוב העריך, כי במידה והאירוע היה מתועד היו מתקבלות הקלטות המתעדות. בהמשך עדותו, מסר שני הסברים אפשריים לדברים שתיעד במזכר (ת/1) מפיו של השוטר קולוג, כאשר טען שייתכן ומדובר במצלמות המתעדות לפרקי זמן מסוימים, אך ייתכן שאותן מצלמות אינן מתעדות את כל טווח המקום, כדבריו - **"אני לא יודע למה התכוונתי במזכר הזה, אני לא זוכר להגיד"** (עמ' 11 ש- 28-31 לפרוט'). השוטר יברוב לא שלל הסבר אפשרי, לפיו בוצע צילום חלקי, בו רואים חלק מהאירוע בלבד (עמ' 12 ש- 2-7 לפרוט').

לא ניתן לדעת, האם במקום האירוע היו מצלמות, וככל שהיו - האם תיעדו את האירוע או לא. אף סוגיה זו, מהווה מחדל חקירתי אותו יש לזקוף לחובת היחידה החוקרת.

15. ראיה אובייקטיבית, קיומו של עד חיצוני, ולו אחד, עד שהיה בפיו לספר אודות האירוע, יכולה היתה להטות את הכף מבחינה ראייתית במקרה זה. יחד עם זאת, העובדה שקיימים מחדלי חקירה, אין בה כשלעצמה כדי להביא לזיכויו של נאשם. יש לבחון באופן מדוקדק את המחדלים אל מול התשתית הראייתית המונחת בפני בית המשפט, בהתחשב בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, ובהתאם - להכריע לגבי נפקותם:

"כך, יש לבחון האם בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת בתיק ובספקות הספציפיים אותן מבקש הנאשם לעורר, מגיע משקלם של המחדלים לכדי יצירת ספק סביר"
(ע"פ 2697/14 ניסים דוד חדאד נ' **מדינת ישראל**, פסקה 91(06.09.16)).

בהתבסס על ממצאי הדיון עד כה ומסקנותיו, תוך דגש על המשקל הבעייתי שניתן לתת לעדויות המתלוננת ואמה נוכח ההנמקות השונות שפורטו לעיל, אני מוצא כי התשתית הראייתית שהציגה המאשימה אינה עומדת ברף הפלילי הנדרש, זאת אף ללא מחדלי חקירה.

למעלה מהדרוש, אך לא בלתי נחוץ, אדגיש כי מחדלי החקירה במקרה זה הם כה עמוקים, עד כדי פגיעה אנושה בהגנת הנאשם, באופן בו אף ללא מציאת סייג כלשהו בעדויות המאשימה, די היה במחדלי חקירה אלה כדי להביא לזיכויו.

ראיות מחזקות

16. לא נעלמו מעיני טיעוני המאשימה, ביחס לראיות בהן ביקשה לראות חיזוק לעדויות המתלוננת ואמה. לגבי התנצלות הנאשם בעימות שנערך עם המתלוננת, ציין הנאשם בעימות שאינו זוכר דבר כזה, אך אם הדבר נאמר היה זה בלהט העצבים והוא מתנצל. הנאשם לא קיבל אחריות ולא הודה בכך שאיים על המתלוננת, כאשר אף בהמשך אותו עימות פירט שקילל אותה בלבד (ת/2 ש-21), כפי שטען אף בחקירתו תחת אזהרה (ת/4), שם ציין מפורשות כי לא איים עליה.

אשר לעדות אמו של הנאשם, אשר העידה שלא שמעה את הקללות בשל מהומה שהייתה במקום, אין הדבר תומך בכך שהדברים אכן נאמרו על ידי הנאשם. עדה זו הקפידה לדייק בדבריה, ציינה מפורשות כי לא שמעה איומים אלא קללות בלבד (עמ' 54 ש-32 לפרוט') והבהירה כי ייתכן שהנאשם איים אך היא לא שמעה זאת (עמ' 55 ש-31 לפרוט'). הדבר מעיד על מידת הזהירות בה נקטה במהלך עדותה, כאשר העידה על הדברים אותם ראתה ושמעה בלבד, ולא שללה אמירת דברים נוספים, אותם לא שמעה בשל ההמולה במקום. גם אם אתייחס לעדות זו כעדות סלקטיבית, במהלכה בררה העדה את דבריה, מתוך רצונה להגן על בנה הנאשם בהקשר האירוע הכללי של צעקות, קללות והשתוללותו במקום, אין בכך כדי להעיד כי הנאשם אכן איים על המתלוננת.

לגבי טענת המאשימה, כי יש לראות חיזוק במצבה הנפשי של המתלוננת והדברים שאמרה לשוטרת שהגיעה לזירת ההתרחשות, כפי שבא לידי ביטוי בדוח הפעולה (ת/7), ניתן בהחלט להבין את סערת הרגשות בה היתה נתונה בשל אירוע אלים הכולל קללות, השתוללות וזריקת חפצים על ידי הנאשם. אין בכך כדי לתמוך דווקא בגרסה מסוימת, הגורסת כי הנאשם נקט אף באיומים.

ביחס לדברים שנאמרו על ידי המתלוננת לשוטרת דוד בשטח, לא מצאתי בכך חיזוק לאיומים מצד הנאשם. מדובר בגרסה שניתנה פרק זמן מסוים לאחר האירוע, כשהמתלוננת מודעת לכך שתקפה את הנאשם בשפיכת הקפה עליו, ומכאן הסבר אפשרי לדבריה אשר יתכן ונועדו להגן עליה, באופן בו מדובר היה בתגובה לאיומי הנאשם. לא מצאתי כי יש לתת לדברי המתלוננת לשוטרת שהגיעה למסעדה, משקל שונה מזה שיש לתת לתלונתה בתחנת המשטרה מיד לאחר מכן.

בנוסף, תגובת המתלוננת במהלך האירוע, מתלוננת אשר היתה כה נסערת בעקבות התנהגות הנאשם ואיומיו הקשים, אינה מתיישבת עם השכל הישר. יש לצפות ממתלוננת שזה עתה אוימה ברצח, שתנתק מגע, ובוודאי שלא תיזום את תקיפתו של אותו מאיים.

אעיר עוד, כי ספק רב עולה לגבי זהות הנאשם או הנאשמת באירוע זה, ככל שהקפה שנשפך היה חם יותר וגורם לנאשם שבפני לכוויות על גופו.

כך או אחרת, אף אם ניתן היה למצוא בראיות אלה משום חיזוק בנסיבות שונות, אין בכוחן כדי לחפות על הסתירות השונות בין עדויות המתלוננת ואמה, מגמתיות העדויות וכן מחדלי החקירה המשמעותיים במקרה זה.

בנסיבות אלה, לא ראיתי לנכון להתייחס לטענת האכיפה הבררנית.

סוף דבר

הצטברותן של הסתירות, התהיות וסימני השאלה, ביחס לעדויות המתלוננת ואמה, וכן מחדלי החקירה הקשים העולים בתיק זה, מותירים למעלה מספק סביר לגבי המיוחס לנאשם, ולפיכך אני מורה על זיכוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ט' סיוון תשע"ח, 23 מאי 2018, במעמד הצדדים